

něm vymlátili obilí, užili ho ve vlastním hospodářském podniku jako samostatní podnikatelé, ale pak byli jediné oni dle §u 4 nařízení zodpovědni, nikoli spolužalovaná Kateřina K-ová. Není při tom potřeba řešiti otázku, zdali Kateřina K-ová je vlastníci žentouru, nebo jest-li její manžel, jenž si jej koupil a pro sebe uložil v manželčině usedlosti. Dle čí. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod není opodstatněn ani potud, pokud dovolatel spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud nevyslovil, že jest spolužalovaná Kateřina K-ová bez ohledu na ono nařízení za jeho úraz zodpovědna podle všeobecných ustanovení §§ 1295 a 1311 obč. zák. Že tento poslední nepřichází v úvahu bylo už vyloženo, pokud pak jde o přestoupení zákona trestního (§ 335 tr. zák.), spatřované v zanedbání povinnosti obyčejné péče sluší zdůrazniti, že jednak z tohoto právního základu nebylo žalováno, a že se také úraz žalobcův nepřihodil, když žentour stál nehybně, třebaš nebyl ani tehda opatřen ochrannými piechy. Ale co nejhlavnějšího, odvolací soud poukázal správně, že mezi žalobcovým úrazem a nějakou činností, nebo opomínutím žalované není příčinné souvislosti, takže i po této stránce by žaloba, kdyby se o takový základ právní opírala, nebo v tomto směru byla podle §u 235 c. ř. s. dodatečně upravena, neměla opory v zákoně.

Čís. 4075.

Jest důležitým důvodem k okamžitému propuštění (§ 1162 obč. zák.), vystupoval-li člen divadelního sboru za zdravotní dovolené pohostinsky na jiném jevišti.

(Rozh. ze dne 29. července 1924, Rv I 867/24.)

Žalobkyně byla přijata žalovaným divadelním spolkem jako herečka, výpověď byla umluvena tříměsíční. Ježto žalobkyně za své zdravotní dovolené vystupovala na cizí scéně, byla žalovaným spolkem okamžitě propuštěna. Žalobě o zaplacení gáže za tři výpovědní měsíce o b a n i ž š í s o u d y vyhověly. N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolatel spatřuje nesprávné právní posouzení v tom, že odvolací soud ve zjištěném jednání žalobkyně, která, byvši členem sboru žalovaného spolku a obdrževši od něho podle lékařského vysvědčení dne 6. února 1923 šestitýdenní dovolenou zdravotní, kterou, hravši ještě dne 8. února 1923 z ochoty na své scéně, skutečně nastoupila a již se neúčastnila zkoušek, kteroužto dovolenou obdržela, jak bylo zjištěno, na základě nervového rozrušení, — svědek Josef V. potvrdil výslovně, že když přál žalobkyni, aby se zdráva vrátila, tato mu odpověděla rozčileně, že by v tom divadle s e š í l e l a, jak má nervy rozrušeny, (totiž dne 6. února 1923) že nechce o divadle ani slyšeti, — za této zdravotní dovolené beze svolení žalovaného spolku absolvovala dne 10. (v neděli) a 11. února 1923 dvě pohostinské hry na cizí scéně, tedy v tomto zjištěném jednání žalobkyně nespatořoval důležitého důvodu ku okamžitému propuštění podle §u 1162 obč. zák. Právní názor odvolací sto-

lice nelze sdílet. Zákon sice nepraví v předpisu Šu 1162 obč. zák., za jakých předpokladů dlužno pokládati důvod, ze kterého došlo k okamžitému propuštění, za »důležitý«, ponechávaje slušnému uvážení soudcovskému v této příčině volné pole, ale je řada zákonů zvláštních (horní zákon (§ 203), zákon o obchodních pomocnících (§ 27), živnostenský řád (§ 82), zákon o statkových úřednících ze dne 13. ledna 1914 čís. 9 ř. zák. (§ 29), jichž obdobné, předpisem Šu 7 obč. zák. v tomto případě odůvodněné použití poskytuje soudu dosti opory pro řešení onoho pojmu. Z těch i nejstarší (srovn. § 203 horn. zák.) i nejnovější zákony ovládnuty jsou zásadou, že zaměstnanec je povinen vůči zaměstnavateli věrností, což je arci pojmem v první řadě spíše mravního, než právního řádu. Žalobkyně, která sama se považuje v dovolacím sdělení za přední sílu divadelní společnosti a klade důraz na divadlo jako na kulturní podnik, nesnášející porovnání se živnostmi, podléhajícími ustanovením živnostenského řádu, měla a musila býti proniknuta vědomím svých zvláštních povinností nejen uměleckých, nýbrž i povinností ku podniku, kterému věnovala uměleckou činnost, musila býti proniknuta vědomím věrnosti nejen umění, nýbrž i divadlu, které, aby mohlo existovati a prospívati, musí míti ve svém členském sboru kázní ovládané těleso, neboť i divadlo, jak to nejlépe vystihuje lidové rčení, nemůže se státi holubníkem, z něhož by směl každý a třeba i závažný umělec podle nálady a na základě na čtyry dny k sešlení ochořelých nervů, jak se to přihodilo žalobkyni, dle libosti vylétnouti. To vše dobře uvážil šedesátiletý ředitel divadla žalovaného spolku, jenž praví na konci své svědecké výpovědi, že, když žalobkyně dostala zdravotní dovolenou, neměla vůbec vystupovati, zejména pohostinsky, a že, když tak přes to učinila, že tím hrubě porušila stavovskou povinnost a smlouvu vůbec, a že to je důvodem ku okamžitému propuštění ze souboru. Dovolací soud uznal, že žalobkyně svým zjištěným jednáním stala se vůči dovolateli jako svému zaměstnavateli ve výkonu svých uměleckých služeb nevěrnou, že hrubým porušením umělecké a stavovské věrnosti stala se nehodnou dovolatelovy důvěry, což přes všechny omluvy, kterých se jejímu jednání dostalo v nižších stolicích, sluší považovati s hlediska Šu 1162 obč. zák. za důležitý důvod ku okamžitému propuštění.

Čís. 4076.

Jde o nedostatek procesní způsobilosti (nikoliv o nedostatek pasivního oprávnění ku sporu), který na příslušný příkaz soudní (§ 6, odstavec druhý c. ř. s.) nemůže býti odstraněn, byla-li žalována pozůstalost po ukončení pozůstalostního řízení o zaplacení pozůstalostního dluhu.

(Rozh. ze dne 29. července 1924, Rv I 915/24.)

Žalobě na pozůstalost, dědicům již odevzdanou, o zaplacení pozůstalostního dluhu, bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno. N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu.